

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibus Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

29. Erratis, nescientes Scripturas, neque virtutem Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Gen. 38.

bum interirent, Iudas duobus filiis suis fratribus germanis Her & Onan Thamar vxorem dedit, & culpam suam postea agnouit, quòd tertio filio suo Sela eandem non dedisset, reliquis duobus fratribus cita morte à Deo percussis.

29. *Erratis, nescientes Scripturas, neque virtutem Dei.*

Ignorantia
& incredulitas.
Hæresum
origo duplex.

In signis hic locus est, ad totius erroris, quo veritatis hostes hæretici laborant, fontem atque originem duplicem demonstrandam. Duas ob causas errare Sadducæos dicit Christus: tum quia Scripturas ignorabant, tum quia Dei virtutem ac potentiam admirabilem non credebant. Vtrumque agnoscit hoc loco Calvinus. De priori dicit. *Hæc Christi obiurgatio generaliter in omnes falsorum dogmatum inuentores competit. Nam quum nobis in Scripturis clarè Deus affulgeat, errorum omnium fons & causa est earum ignorantio.* De posteriori (licet obscurius) dicit, *ritè & prudenter eos demum sentire & loqui de regni caelestis mysteriis, qui Dei potentiam cum Scripturis coniungunt.* Quæ quidem posteriora verba duplicem habere sensum possunt: vel vt tum Scripturas tum Dei potentiam circa regni caelestis mysteria considerare debeamus, qui huic loco consentaneus est: vel vt Dei potentia cum Scripturis ita coniungatur, vt de Dei potentia nihil credendum sit, nisi quod in Scripturis reuelatum est; qui sensus ab hoc loco alienissimus est, nec perinde verus. Et quia in hoc sensu alibi de Dei potetia disputat Calvinus, meritò quo sensu hîc dicat Dei potentiam cum Scripturis coniungendam, dubitare possumus. Ad rem autè ipsam parum in interest. Christum enim duas erroris causas notare perspicuum est. Nam primùm ignorasse Sadducæos Scripturas probat Christus, quia Scriptura apertè vocat Deum, *Deum Abraham, Isaac, & Iacob: Deus autem non est Deus mortuorum, sed viuentium.* Viuunt ergo quoad animas (nam & hoc Sadducæi negabant, non credentes animarum immortalitatem, vt de illis scribit Iosephus Antiq. lib. 18. cap. 2.) & victuri sunt quoad corpora; quia vnum ex altero cõsequitur, propter perpetuam illam inclinationem animæ ad corpus, quæ frustra esse non potest. Postea virtutem ac potentiam Dei eos ignorasse probat, quia post resurrectionem corporum nõ viuunt vitâ mortalium communi, quasi cibo & potu indigentes, quod illi crasse existimabant, quasi Deus aliter eos in vita corporali sustentare non posset, sed viuunt sicuti Angeli vitâ spiritali, tametsi

tametsi in corpore, quod etiam resurget spirituale, id est, cum dote subtilitatis.

Notandum autem hoc loco diligenter; quomodo uterque hic erroris fons in nostros hodie hæreticos & Calvinum imprimis ad amussim quadret. Dicit Christus errare Sadducæos *quia nesciebant scripturas*. Non quia prorsus illas ignorabāt, aut non legebant (solas quippe Scripturas isti Sadducæi, quamquam non omnes, sed solum Pentateuchum recipiebant, omnibus reiectis traditionibus, teste Iosepho Antiq. lib. 13. cap. 18. nostris hæreticis hac in parte simillimi) sed quia quas solas legebant, eas ipsas non intelligebant. Idcirco enim Christus ex solo Pentateucho & libro Geneseos contra eos testimonium profert, ut eos conuincat etiam Penteuchum, quod solum tenebant, non intelligere. Sic omnino errant hodie hæretici, & in errorem mittunt, *quia nesciunt Scripturas*, id est, quia non intelligunt illas; sed vel ignoranter illis abutuntur, vel maleuolè & impiè illas deprauant, ut omnium maximè Calvinus, sicuti hæc nostra locorum Evangelicorum explicatio ad oculum docuit ac docebit. Deinde Sadducæis istis simillimus est Calvinus, quia sicut illi *Dei virtutem & potentiam ignorabant*, sic & Calvinus Christi corpus in venerabili Eucharistia verè & realiter adesse, idcirco pertinacissimè negat, quia illud corpus Christi verè & realiter in cælo est, nec in duobus locis vnum corpus simul consistere potest. Asserentibus Catholicis Deo hoc impossibile non esse, idque ex argumentis certissimis, quum locus corpori quatenus corpori ut substantiam non quantitatem designat, nihil sit intrinsecum, præfatur quidem seu præludit potius Calvinus *improbam calumniam esse quod Dei potentiam ab eo negari dicimus*, moxque varia mirabilia circa suum commentitium canalem, quem Christi corpori substituit, enumerat; & ait *multa ibi subesse miracula*, quasi hoc eum excusare debeat, quod quædam in Deo agnoscat miracula, qualia ipse commentus est; & alia neget, quæ ex disertissimis Christi verbis necessariò sequuntur. Deinde respondet *non hic queri quid Deus potuerit, sed quid voluerit*, quasi velle Christum id fieri quod factum esse dixit, dubitare quis debeat, aut quasi non satis expressè de eo, quod in manibus tenebat, dixerit, *Hoc est corpus meum*: quum interea idem corpus in alia quantitate & specie mensæ accubuerit. Ad aliam Christi voluntatem, quæ nihil ad præsens Sacramentum pertinet, conuertit se Calvinus, *quod verus homo esse voluerit, similis fratribus per*

Ignorantia & incredulitas in hæreticis modernis.

Calvinus Dei potentiam negat.

Institutio lib. 4. cap. 17. nu. 24.

omnia absque peccato, ideoque vera carne indutus qualis nostra est. Quod quidem ut verum est, ita nihil ad rem præsentem facit, tum quia ipsi carni nostræ & cuius corpori non repugnat per absolutam Dei potentiam pluribus in locis esse, ut theologi demonstrant, tum quia Christi caro ita vera ac naturalis erat, ut naturæ tamen legibus non subiceretur. Unde quum adhuc mortalis esset, clauso matris utero exiit, super aquas ambulavit, per medium densæ multitudinis, quæ præcipitare eum volebat, transibat, denique in fulgidissimam speciem transfigurata erat. His itaque frustra allegatis, quibus urgetur, cur Deus non faciat ut eadem caro diuersa loca occupet, primum respondet *insanum esse à Dei potentia postulare, ut carnem faciat simul esse carnem & non esse carnem*. Quasi caro esse desinat, quum aliquid illi supra naturæ suæ conditionem ex diuina potestate accidit: quod in tam multis Christi carni adhuc mortali accidisse superius accepimus. Non minus, imò magis intrinsecum est igni urere, quam corpori vno certo loco contineri. Ignis tamen & verus ignis erat, quem in rubo Moyses videt ardentem, & qui rubum non comburet. Ignis & verus ignis erat, qui in fornace tres pueros iniectos non lædebat, ad ostium autem fornacis stantes voracibus flammis absumpsit. Hæc igitur Caluini responsio eius adhuc blasphemiam non excusat. Tandem concludit, & totum effundit venenum. *Carnem igitur (inquit) carnem esse oportet, spiritum spiritum, unumquodque quæ à Deo lege & conditione creatum est.* Hic omnipotentiam Dei clarissimis verbis homo impius negat. Astringit enim Deum ad legem & conditionem rerum creatarum. *Vnumquodque (inquit) quæ lege & conditione à Deo creatum est, ea oportet esse.* Ignis nonne à Deo hac lege & conditione creatus est, ut adureret, sol ut suum in cælo cursum teneret, luna ut solis corpori, nisi quum in combusto est, non subderetur, corpus ut densum ac ponderosum sic esset ut nec aliud corpus penetrare, nec nisi à solido corpore sustineri posset, denique ut non scilicet nisi humanam speciem & hominum oculis facile aspectabilem retineret? Nonne, inquam, hæc singula hac à Deo lege & conditione creata sunt, non secus quam *carnis conditio est, & vno loco, ut sua dimensione, ut sua forma constet*, quod hic Calvinus de carne urget? Et tamen, nisi multis aliis Scripturis contradicere vult Calvinus, fateri cogitur ignem aliquando ex Dei potentia non comburere, solem ex Dei potentia ad preces Iosue cursum suum in cælo suspendisse, lu

Exod. 3.

Dan. 3.

Omnipotē-
tiam Dei
clarè ne-
gat Calui-
nus.

Dan. 3.
Iosue 10.

lunam, quum iam plena & ex opposito solis staret, unico momento medium cæli spatium decurrisset, ut corpori solis subderetur, nisi fortè (quod non secus naturæ leges superat) solem offuscare stans in opposito potuit. Christi carnem naturam densam uterum matris clausam, posteaque sepulchrum, & clausas ianuas penetrasse, eandem quoque carnem fluidis aquis inambulasse, ac demum in speciem mutatam esse quæ solis splendorem æquaret, quam humani oculi ferre nequirent. Negat igitur disertissime Dei potentiam impius Calvinus, ideoque errat turpissime in tota doctrina venerabilis Eucharistiæ, *nesciens Dei virtutem*. Sadducæi nescientes Dei virtutem, negabant resurrectionem corporum, qualis futura est, spiritualem & gloriosam, quasi rem Deo impossibilem. Calvinus nesciens Dei virtutem, negat Christi corpus verè & realiter à nobis manducari, cuius tamen manducatio resurrectionem illam corporum nostrorum spiritualem & gloriosam operatur, dicente Christo, *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam æternam; & ego resuscitabo eum in nouissimo die*, id est, *Hoc corpus quod comeditis, resuscitabit vos*, ait D. Cyrillus: negat hoc, inquam, quia Dei virtutem nescit. Atque ita sicut resurrectionem ipsam Sadducæi, sic vnam resurrectionis causam Calvinus idcirco negat; quia Dei virtutem ac potentiam vtrique nesciebant. Imò iuxta Caluini regulam nec omnino à mortuis caro resurget, quum & carni intrinsecum sit, ut semel corrupta eodem numero nequeat amplius existere, quia naturæ axioma est, à priuatione ad habitum nullum esse regressum. Ad eò hic locus & duo isti errorum fontes, ad hæreticos hodie & ipsum imprimis Calvinum ad amissim quadrant. Et aliis quidem exemplis demonstrati hoc posset: sed aliqua instructio ad Calvinum meritò execrandum, hoc vnum esse potest.

32. *Non est Deus mortuorum, sed viuentium.*

Docet hæc Christi responsio impiè ac profanè horum temporum loqui hæreticos, & ad Sadducæorum impietatem quàm proximè accedere, qui quoties contra cultum & inuocationem Sanctorum in cælo cum Christo regnantium loquuntur, toties eos *homines mortuos* vocant, nosque *mortuos colere*, & inuocare affirmant. Probat Christus resurrectionem mortuorum in genere, (nam de illa quærebant Sadducæi, & generaliter Christus dicit, *Quod autem mortui resur*

Matt. 27.

Matt. 14. & 17.

Sadducæorum & Caluini comparatio.

Ioan. 6.

In cōment. ibidem.

Sancti in cælo non sunt vocandi mortui.

resur